

Predmet veci

Nesplnenie povinnosti členským štátom — Porušenie článkov 18 ES a 56 ES — Povinnosť daňovníka nerezidenta určiť si daňového zástupcu

Výrok rozsudku

1. Portugalská republika si tým, že prijala a nechala v platnosti článok 130 Zákonníka o dani z príjmu fyzických osôb (Código do Imposto sobre o Rendimento das Pessoas Singulares), ktorý stanovuje daňovníkom nerezidentom povinnosť určiť si daňového zástupcu v Portugalsku, pokiaľ poberajú príjmy, pre ktoré sa vyžaduje predloženie daňového priznania, nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článku 56 ES.
2. V zostávajúcej časti sa žaloba zamietla.
3. Portugalská republika je povinná nahradiť tri štvrtiny všetkých trov konania. Európska komisia je povinná znášať zostávajúcu štvrtinu trov konania.
4. Španielske kráľovstvo znáša svoje vlastné trovy konania.

(¹) Ú. v. EÚ C 220, 12.9.2009.

Rozsudok Súdneho dvora (prvá komora) z 5. mája 2011 — Európska komisia/Talianska republika

(Vec C-305/09) (¹)

(Nesplnenie povinnosti členským štátom — Štátna pomoc — Daňové stimuly pre podniky, ktoré sa zúčastňujú veľtrhov v zahraničí — Vymáhanie)

(2011/C 186/04)

Jazyk konania: taliančina

Účastníci konania

Žalobkyňa: Európska komisia (v zastúpení: L. Flynn, V. Di Bucci a E. Righini, splnomocnení zástupcovia)

Žalovaná: Talianska republika (v zastúpení: G. Palmieri, splnomocnená zástupkyňa, D. Del Gaizo a P. Gentili, avvocati dello Stato)

Predmet veci

Nesplnenie povinnosti členským štátom — Neprijatie v stanovenej lehote opatrení potrebných na dosiahnutie súladu s článkami 2, 3 a 4 rozhodnutia Komisie 2005/919/ES zo 14. decembra 2004 o priamych daňových výhodách v prospech spoločností zúčastňujúcich sa na výstavách v zahraničí [o daňových stimuloch pre podniky, ktoré sa zúčastňujú veľtrhov v zahraničí — neoficiálny preklad] [oznámeného pod číslom K(2004) 4746], (Ú. v. EÚ L 335, s. 39)

Výrok rozsudku

1. Talianska republika si tým, že neprijala v stanovených lehotách všetky opatrenia nevyhnutné na vymáhanie celej pomoci od príjemcov, ktorá bola poskytnutá na základe schémy pomoci vyhlásenej za protiprávnu a nezlučiteľnú so spoločným trhom rozhod-

nutím Komisie 2005/919/ES zo 14. decembra 2004 o priamych daňových výhodách v prospech spoločností zúčastňujúcich sa na výstavách v zahraničí [o daňových stimuloch pre podniky, ktoré sa zúčastňujú veľtrhov v zahraničí — neoficiálny preklad], nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článku 2 tohto rozhodnutia.

2. Talianska republika je povinná nahradiť trovy konania.

(¹) Ú. v. EÚ C 256, 24.10.2009.

Rozsudok Súdneho dvora (tretia komora) z 5. mája 2011 (návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Bundesgerichtshof — Nemecko) — MSD Sharp & Dohme GmbH/Merckle GmbH

(Vec C-316/09) (¹)

(Humánne lieky — Smernica 2001/83/ES — Zákaz reklamy na lieky viazané na lekársky predpis pre širokú verejnosť — Pojem „reklama“ — Údaje oznámené príslušnému orgánu — Údaje prístupné na internete)

(2011/C 186/05)

Jazyk konania: nemčina

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Bundesgerichtshof

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Žalobkyňa: MSD Sharp & Dohme GmbH

Žalovaná: Merckle GmbH

Predmet veci

Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Bundesgerichtshof — Výklad článku 88 ods. 1 prvej zarážky smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/83/ES zo 6. novembra 2001, ktorou sa ustanovuje zákonník spoločenstva o humánných liekoch (Ú. v. ES L 311, s. 67; Mím. vyd. 13/027, s. 69) — Zákaz reklamy na lieky viazané na lekársky predpis pre širokú verejnosť — Pojem „reklama“ — Reklama na lieky, ak obsahuje iba údaje, ktoré sú prístupné iba pre toho, kto sa ich sám snaží získať na internete, a ktoré mal príslušný orgán k dispozícii v rámci konania na účely vydania povolenia na uvedenie na trh tohto lieku, a sú prístupné pacientom pri ich získaní

Výrok rozsudku

Článok 88 ods. 1 písm. a) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/83/ES zo 6. novembra 2001, ktorou sa ustanovuje zákonník spoločenstva o humánných liekoch, zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2004/27/ES z 31. marca 2004, sa má vykladať v tom zmysle, že nezakazuje šírenie informácií týkajúcich sa liekov viazaných na lekársky predpis na internetovej stránke farmaceutickým podnikom, ak sú tieto informácie na stránke prístupné iba tomu, kto sa ich snaží získať, a ak toto šírenie pozostáva iba z verného zopakovania údajov uvedených na vonkajšom obale lieku v súlade s

článkom 62 smernice 2001/83, zmenenej a doplnenej smernicou 2004/27, ako aj z doslovného a úplného zopakovania údajov uvedených na príbalovom letáku alebo v súhrne charakteristických vlastností výrobku, ktoré schválili príslušné orgány v oblasti liečiv. Naproti tomu je zakázané na takejto internetovej stránke šíriť informácie týkajúce sa lieku, ktoré výrobca selektoval alebo pozmenil, a nemožno to vysvetliť inak než reklamným účelom. Prináleží vnútroštátnemu súdu, aby určil, či a v akom rozsahu činnosti dotknuté vo veci samej predstavujú reklamu v zmysle smernice 2001/83, zmenenej a doplnenej smernicou 2004/27.

(¹) Ú. v. EÚ C 267, 7.11.2009.

Rozsudok Súdneho dvora (veľká komora) z 3. mája 2011 (návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Sąd Najwyższy — Poľská republika) — Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów/Tele2 Polska sp. z o.o., teraz Netia S.A.

(Vec C-375/09) (¹)

[Hospodárska súťaž — Nariadenie (ES) č. 1/2003 — Článok 5 — Zneužitie dominantného postavenia — Právomoci orgánov hospodárskej súťaže členských štátov na konštatovanie neexistencie porušenia článku 102 ZFEÚ]

(2011/C 186/06)

Jazyk konania: poľština

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Sąd Najwyższy

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Žalobca: Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Žalovaná: Tele2 Polska sp. z o.o., teraz Netia S.A.

Predmet veci

Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Sąd Najwyższy — Výklad článku 5 nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch 81 a 82 Zmluvy (Ú. v. ES L 1, s. 1; Mim. vyd. 08/002, s. 205) — Zneužívanie dominantného postavenia — Právomoc orgánov hospodárskej súťaže členských štátov formou rozhodnutia konštatovať, že článok 82 ES nie je uplatniteľný na obchodnú prax podniku

Výrok rozsudku

1. Článok 5 nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch 81 a 82 Zmluvy sa má vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby vnútroštátny úrad pre hospodársku súťaž, ktorý na účely uplatnenia článku 102 ZFEÚ skúma, či sú splnené podmienky na uplatnenie tohto článku, a po skončení tohto konania dospeje k záveru, že nedošlo k zneužívajúcemu konaniu, prijal rozhodnutie, že nedošlo k porušeniu uvedeného článku.

2. Článok 5 druhý odsek nariadenia č. 1/2003 je priamo uplatniteľný a bráni uplatneniu vnútroštátnej právnej normy, ktorá ukladá povinnosť ukončiť konanie týkajúce sa článku 102 ZFEÚ rozhodnutím, v ktorom sa konštatuje, že nedošlo k porušeniu uvedeného článku.

(¹) Ú. v. EÚ C 297, 5.12.2009.

Rozsudok Súdneho dvora (tretia komora) z 5. mája 2011 (návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Tribunal de grande instance de Paris — Francúzsko) — Prunus SARL, Polonium SA/Directeur des services fiscaux

(Vec C-384/09) (¹)

(Priame dane — Voľný pohyb kapitálu — Článok 64 ZFEÚ — Právnické osoby usadené v treťom štáte — Vlastníctvo nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v členskom štáte — Daň z trhovej hodnoty týchto nehnuteľností — Nepriznanie oslobodenia od dane — Posúdenie vo vzťahu k zámorským krajinám a územiám — Boj proti daňovým podvodom — Solidárna zodpovednosť)

(2011/C 186/07)

Jazyk konania: francúzština

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Tribunal de grande instance de Paris

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Žalobkyne: Prunus SARL, Polonium SA

Žalovaný: Directeur des services fiscaux

Predmet veci

Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Tribunal de grande instance (Paríž) — Výklad článkov 56 a nasl. Zmluvy ES — Daň z trhovej hodnoty nehnuteľného majetku nachádzajúceho sa vo Francúzsku — Zlučiteľnosť so Zmluvou vnútroštátnej právnej úpravy, ktorá oslobodzuje od tejto dane právnické osoby s miestom skutočného vedenia vo Francúzsku alebo v inom členskom štáte Európskej únie, ale v prípade právnických osôb, ktoré majú miesto skutočného vedenia na území tretieho štátu podmieňuje využitie tohto oslobodenia existenciou dohody o administratívnej pomoci v boji proti daňovým podvodom a únikom uzavretej medzi Francúzskom a týmto štátom alebo existenciou zmluvy obsahujúcej ustanovenie o zákaze diskriminácie z dôvodu štátnej príslušnosti — Odmietnutie oslobodenia vo vzťahu k dvom spoločnostiam so sídlom